

Arrest

nr. 103 020 van 16 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 23 februari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 januari 2013 tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN REGEMORTER, die *loco* advocaat V. LURQUIN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 10 januari 2013 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

Op 24 januari 2013 neemt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

Volgens uw verklaringen bent u een Roma afkomstig uit Skopje en bent u Macedonisch staatsburger. In 1999 kwam u als minderjarige samen met uw ouders [S.A.] en [G.A.] (...) voor het eerst naar België. Uw ouders vroegen op 9 november 1999 een eerste maal asiel aan. Nadat de asielinstanties hierin een weigeringsbeslissing genomen hadden, keerden jullie naar Macedonië terug. Uw vader raakte aan de drugs en werd hierdoor onhandelbaar. Hij sloeg uw moeder heel vaak, waardoor zij ziek werd. Ze ging hiervoor naar de dokter, maar de medicatie die ze nodig had werd om een voor u ongekennde reden niet voorgeschreven. Op een dag vertrok uw vader met de noorderzon. Sindsdien vielen de Albanezen, bij wie hij nog schulden uitstaan had, jullie lastig. Daarnaast hadden jullie, als Roma, vaak met Albanezen problemen. Albanezen haten immers Roma. Zo werd u ongeveer twee maanden voor uw vertrek naar België eens aangevallen en toen werd er een sigaret op uw hoofd uitgedoofd. Bij hun vertrek zeiden de Albanezen nog dat u geen klacht bij de politie mocht indienen. Indien u dat wel zou doen, zou uw familie nog meer problemen krijgen. Enige tijd later was u samen met vier andere Roma, onder wie uw verre neef [L.H.], op stap rond uw school toen jullie werden aangevallen. U bleef ongedeerd, maar Leon werd met een mes gestoken. Hij werd uiteindelijk naar het ziekenhuis gebracht en diende een klacht in bij de politie. Omdat Albanezen u zeiden dat u niet met de politie over het incident mocht spreken, ging u niet getuigen. De politie voerde weliswaar een onderzoek - ze kwam ter plaatse, Leon kon zijn verklaringen afleggen en er werden een aantal getuigen ondervraagd -, maar ze vond de daders niet. U vermoedde dat de politie niet hard gezocht heeft omdat de daders, net zoals de politie in uw streek, Albanezen zijn. Ook op school werd u veel door Albanezen gepest, onder meer doordat u in het christendom geïnteresseerd was en de Albanezen moslims zijn. De les christelijke religie was op donderdag in de vooravond. Telkens wanneer u na de les naar buiten kwam, vielen Albanezen u aan. Ook op andere momenten werd u door Albanese medeleerlingen lastig gevallen. U sprak over het pestgedrag van de Albanezen twee keer met de schooldirectie. Ze nodigde daarop de pesters en hun ouders uit, maar dit veranderde niets, integendeel. Degenen die bij de directie werden geroepen, namen achteraf wraak. U zette naar aanleiding hiervan geen verdere stappen: zo diende u geen klacht bij de politie in noch veranderde u van school omdat u vreesde dat dit de situatie nog zou verergeren. Ook uw jongere broer [R.] werd op school gepest en geslagen. Op een dag werden u en uw moeder door vrienden van uw broer naar school geroepen, omdat hij geslagen was. Onderweg naar school kwam uw moeder een Macedonische politieagent tegen. Ze vertelde hem wat uw broer overkomen was. De politieagent repliceerde enkel dat ze de Albanees die dat gedaan had moest zoeken en vermoorden. Verder deed hij niets. Omwille van het geheel van deze problemen besloot uw moeder uiteindelijk Macedonië opnieuw te verlaten. Samen met u en uw broers kwam ze naar België. Ze vroeg op 3 september 2010 een tweede maal asiel aan. Hierin nam het Commissariaat-generaal op 8 maart 2011 een weigeringsbeslissing. Hierop vroeg u op 10 januari 2013 — intussen bent u meerderjarig geworden - voor het eerst zelf asiel aan. Ter staving van uw identiteit legde u uw Macedonisch paspoort, uitgereikt op 29 augustus 2007, neer.

B. Motivering

Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 26 mei 2012 werd Macedonië vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. Dit heeft u echter niet aannemelijk gemaakt.

Betreffende de door uw moeder ondergane mishandelingen door haar echtgenoot [S.], uw vader, dient er te worden vastgesteld dat dit motief reeds door uw moeder [G.A.] bij haar tweede asielaanvraag werd aangehaald. In het kader van haar asielaanvraag heb ik een weigeringsbeslissing genomen. In deze weigeringsbeslissing werd betreffende deze mishandelingen het volgende gesteld:

“Er dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende feiten of elementen heeft aangehaald op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. U verklaarde Macedonië onder meer te hebben verlaten aangezien u vreest vermoord te worden door uw ex-partner die u, sinds hij drugs gebruikt, mishandelde en bedreigde (CGVS, p. 2, 3, 6, 9, 12).

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het zeer bevreemdend is dat u bij het invullen van de vragenlijst van het Commissariaat-generaal op de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord heeft gerept over deze problemen met uw partner ofschoon deze volgens uw verklaringen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal een van de hoofdmotieven van uw asielaanvraag in België blijken te zijn. U meldde er enkel problemen met Albanezen die u pestten en het incident dat zich voordeed op de school van uw zoon. Nochtans werd u specifiek gevraagd wat u vreest bij een terugkeer naar Macedonië en wat u denkt dat er bij een eventuele terugkeer zou kunnen gebeuren, waarop u enkel antwoordde pesterijen door Albanezen te vrezen (vragenlijst CGVS d.d. 9 september 2010 vragen 3.4 en 3.5). Uw uitleg hiervoor, namelijk dat u schrik had dat uw ex-partner u achterna zou komen (CGVS, p. 12), is weinig afdoende voor het niet bekendmaken van uw problemen met hem.

Wat er ook van zij, er dient te worden vastgesteld dat deze door u aangehaalde problemen met uw drugsverslaafde en psychisch zieke ex-partner van louter interfamiliale aard zijn. Bovendien hebt u niet aangetoond dat u naar aanleiding van deze problemen geen of onafdoende beroep kon/zou kunnen doen op de hulp van of bescherming door de Macedonische autoriteiten, met wie u overigens nooit concrete problemen heeft gekend (CGVS, p. 12), en dat er aldus, voor wat dit aspect van uw asielaanvraag betreft, zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een eventuele terugkeer naar Macedonië een reëel risico zou lopen op het lijden van vervolging of ernstige schade. Zo verklaarde u van uw problemen met uw ex-partner twee tot drie keer melding te hebben gedaan bij de lokale politie, die u gezegd zou hebben dat ze iemand naar u thuis zou sturen. Er zou echter nooit iemand gekomen zijn en u zou uw problemen daarna nooit meer bij de politie hebben gemeld (CGVS, p. 9, 11). De door u beweerde passiviteit vanwege de lokale politie is evenwel maar moeilijk in overeenstemming te brengen met de informatie van het Commissariaat-generaal. Uit deze informatie blijkt dat huiselijk geweld en ander geweld tegen vrouwen een hardnekkig en veel voorkomend probleem is in Macedonië, maar dat dit probleem erkend wordt door de Macedonische autoriteiten, die de afgelopen jaren ettelijke initiatieven hebben genomen om dit probleem aan te pakken. De Macedonische wetgeving beschouwt huiselijk geweld als misdadig en voorziet aanzienlijke straffen. De Macedonische overheid geeft door middel van nationale campagnes ook veel ruchtbaarheid aan de problematiek van huiselijk geweld. Zo zijn er verschillende campagnes en ondersteuningsprogramma's gelanceerd met als doel het publiek bewust te maken van deze problematiek en de slachtoffers van geweld aan te moedigen om hulp te zoeken, werd er een nationaal SOS telefoonnummer opgericht en werd er een netwerk van vluchthuizen ter beschikking gesteld om vrouwen in dergelijke situaties op te vangen en te helpen. Verder zijn er in Macedonië verschillende vrouwenrechtenorganisaties en -centra actief waar vrouwen die het slachtoffer zijn van huiselijk geweld terecht kunnen voor sociale, medische, psychologische en/of juridische bijstand. In 2009 waren in Macedonië zeven vluchthuizen voor vrouwen in nood. Een vluchthuis wordt uitgebaat door een NGO en zes vluchthuizen door de overheid, met name in Skopje, Manastir, Koçani, Strumica, Ohër en Kumanovë. Verder is er een nationale telefonische hulplijn, uitgebaat door een NGO, en een crisiscentrum voor tijdelijke opvang (24 tot 48 uur) van slachtoffers van huiselijk geweld.

Op 22 april 2009 organiseerden de Vereniging voor Emancipatie, Solidariteit en Gelijkheid van Vrouwen in de Republiek Macedonië, samen met het Ministerie van Werk en sociale Zaken, een persconferentie waarin de lancering van een ondersteuningsprogramma werd aangekondigd voor slachtoffers van huiselijk geweld. Dit programma maakte deel uit van een breder project dat al in 2007 van start ging met de financiële hulp van het Oostenrijkse Ministerie van Sociale Zaken. In dit project werden ook trainingen, seminaries en preventie-initiatieven georganiseerd en het functioneren van vluchthuizen doorgelicht. In de zomer van 2009 startte een trainingsprogramma voor Macedonische rechters, parketmagistraten, en stafmedewerkers van de Ombudsman met de bedoeling om het bewustzijn voor de rechten van de vrouw te verhogen en bijzondere aandacht te ontwikkelen voor de gerechtelijke afhandeling van gendergerelateerde dossiers. Deze training werd ondersteund door de OVSE (Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa). In het kader hiervan verklaarde de Minister van Werk en Sociale Zaken, Xhelal Bajrami, dat een totale gelijkheid tussen man en vrouw in alle sociale sferen een conditio sine qua non is voor het democratiseringsproces. In november 2009 startte de Macedonische overheid dan een nieuwe viertalige nationale campagne met de slogan “Een echte

man slaat zijn vrouw nooit!". Hierbij werden televisie, tijdschriften- en radioboodschappen, brochures, flyers, posters, billboards ingezet. Bovendien werden ook sociale netwerksites op het internet en lokale sportvedetten ingezet om op te komen tegen de sociale aanvaarding van het geweld. Daarenboven beschouwt de wet, zoals reeds werd aangestipt, huiselijk geweld als een misdaad en voorziet aanzienlijke straffen voor de daders. U deed echter nooit een beroep op voornoemde organisaties, vluchthuizen etc. omdat u van hun bestaan niet op de hoogte zou zijn geweest (CGVS, p. 9, 11-12). Deze uitleg is evenwel, gezien de overduidelijke publieke aandacht van de overheid voor het probleem, maar weinig overtuigend om uw nalaten verdere stappen te ondernemen te verantwoorden. Wat er ook van zij, gelet op voorgaande informatie, kan geenszins besloten worden tot een algemeen gebrek aan bescherming vanwege de Macedonische autoriteiten voor wie problemen vreest in het kader van huiselijk geweld."

Betreffende de geweldincidenten waarvan u en uw familieleden het slachtoffer werden, dient er voorts opgemerkt te worden dat u ook niet aannemelijk heeft gemaakt dat u naar aanleiding van deze problemen geen of onafdoende beroep kon/zou kunnen doen op de hulp van of bescherming door de Macedonische autoriteiten. Uit uw verklaringen blijkt immers dat noch u, noch uw moeder hiervoor persoonlijk bij de politie klacht indienden. Wel praatte uw moeder één keer met een politieagent die ze toevallig was tegengekomen toen zij op weg was naar uw broer Romano die net door Albanezen mishandeld was geweest. Die politieagent weigerde echter te helpen. Met andere politieagenten praatten jullie niet over jullie problemen noch dienden jullie klacht in uit vrees dat jullie situatie nog erger zou worden. De Albanezen tegen wie jullie klacht zouden willen indienen hadden er immers mee gedreigd bij klacht wraak te zullen nemen (CGVS, p. 4; p. 6; p. 10). Dit kan echter geenszins als afdoende uitleg voor jullie nalaten beschouwd worden. De autoriteiten kunnen immers niet tegen de daders optreden als ze niet op de hoogte gesteld worden van criminele feiten. Bovendien blijkt uit uw verklaringen tevens dat, indien er naar aanleiding van problemen toch klacht ingediend werd, de autoriteiten wel degelijk optraden. Zo werd er door (de familie van) uw verre neef [L.H.] klacht ingediend naar aanleiding van het incident waarbij hij door een mes werd gestoken. Uit uw verklaringen blijkt dat u vermoedde dat de politie toen ter plaatse is gekomen, dat [L.H.] een verklaring moest afleggen en dat er getuigen ondervraagd werden (CGVS, p. 5-6). Dat de politie de daders toen niet gevonden heeft, kan te wijten zijn aan verschillende oorzaken, zoals onder meer de onbekendheid van de daders. Noch u, noch [L.H.] hadden de daders immers herkend (CGVS, p. 5). Dat de politie niet op zoek zou gegaan zijn naar de daders omdat het Albanezen betrof, zoals u dacht (CGVS, p. 5), is dan ook een blote bewering die overigens geenszins in overeenstemming kan worden gebracht met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Hieruit blijkt dat er in Macedonië geen systematische op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen gepleegd door de Macedonische autoriteiten plaatsvinden. De Macedonische autoriteiten en de Macedonische politie garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Uit deze informatie blijkt dat er weliswaar binnen de Macedonische politie nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven, maar dat de Macedonische politie steeds beter functioneert en steeds beter haar taken uitvoert. Hierdoor benadert ze meer en meer de maatstaven van de Europese Commissie. Zo zijn er de laatste jaren vooreerst serieuze verbeteringen merkbaar betreffende de etnische samenstelling van de politiemacht. Daarnaast wordt de controle over de politie in het algemeen en de speciale eenheden in het bijzonder effectiever, doordat er meer gebruik gemaakt wordt van interne audits om te waarborgen dat professionele standaarden gerespecteerd worden. In dit verband werd in 2003 een interne controleafdeling, opgericht met als mandaat onder meer het onderzoek van politiecorruptie en inbreuken op de mensenrechten in het politiekorps. Dat de politie beter functioneert, is voorts het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2007, die onder meer een betere bescherming van getuigen en slachtoffers garandeert, indien men meent onrechtmatig behandeld te zijn/worden door de Macedonische politie en meent dat rechten geschonden zijn/worden, bestaan in Macedonië meerdere mechanismen - die ook toegankelijk zijn voor Roma - om politieel wangedrag aan te klagen bij hogere autoriteiten. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Macedonië opererende autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle Macedonische onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Dat er één individuele politieagent jullie weigerde te helpen, zoals u nog stelde, doet aan bovenstaande informatie, waaruit blijkt dat de Macedonische politie in het algemeen wel behoorlijk functioneert, geen afbreuk, temeer daar jullie, zoals uit uw verklaringen blijkt, daarop niet bij andere politieagenten te rade gingen. Tot slot kan hieraan nog toegevoegd worden dat internationale bescherming slechts ingeroepen kan worden wanneer alle in het land van herkomst voorziene beschermingsmogelijkheden op redelijke wijze zijn uitgeput. Dit heeft u evenwel, zoals hierboven reeds is gebleken, niet aannemelijk gemaakt.

In verband met het pestgedrag waarvan u op school het slachtoffer werd — Albanese medeleerlingen die de islam aanhingen verdroegen niet dat dat u zich voor het christendom interesseerde en hierdoor werd u zwaar gepest; bovendien worden Roma in Macedonië in het algemeen gehaat (CGVS, p. 4; p. 8-9; p. 10; p. 12) - kan er daarnaast nog opgemerkt worden dat u wat deze problemen betreft evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat u naar aanleiding hiervan geen of onafdoende beroep kon/zou kunnen doen op de in Macedonië beschikbare beschermingsmogelijkheden. U verklaarde in dit verband hierover twee keer met de schooldirectie gesproken te hebben. De directie trof toen enkele maatregelen en de pesters en hun ouders werden geconvoceerd (CGVS, p. 8). Toen u vaststelde dat dit geen effect had, zette u geen andere stappen. Zo diende u onder meer geen klacht in bij de politie. Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat het pestgedrag systematisch en zwaarwichtig was en verklaarde u dat de politie in andere gevallen wel degelijk naar school kwam om te interveniëren (CGVS, p. 8; p. 10). Er kan bijgevolg ook in deze context herhaald worden dat internationale bescherming slechts ingeroepen kan worden wanneer alle in het land van herkomst voorziene beschermingsmogelijkheden op redelijke wijze zijn uitgeput, hetgeen u niet aannemelijk gemaakt heeft. Overigens kan in deze context nog opgemerkt worden dat u nooit van school veranderde om het pestgedrag in uw school te vermijden. Uw rechtvaardiging hiervoor, met name dat u dan nog meer problemen zou krijgen, is niet afdoende. Het betreft hier immers een blote bewering, die geenszins in overeenstemming kan worden gebracht met de beschikbare informatie waaruit blijkt dat de Macedonische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Macedonië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. De Macedonische overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige (anti-discriminatie)wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake onderwijs, gezondheidszorg, tewerkstelling,... van de Roma. Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Macedonische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Macedonië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Macedonische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet

Tot slot gaf u nog aan dat uw zieke moeder voor een u ongekende reden niet alle medicatie voorgeschreven kreeg die ze dacht nodig te hebben. Toen ze naar de dokter ging, kreeg ze wel een aantal kalmeringsmiddelen voorgeschreven. Toen u gevraagd werd of de medicatie die ze nodig had misschien niet beschikbaar was in Macedonië, verklaarde u hierop geen antwoord te kunnen geven (CGVS, p. 11). Gezien uit uw verklaringen blijkt dat zowel uw moeder als u toegang hadden tot de Macedonische gezondheidszorg, blijkt uit niets dat het feit dat ze een aantal geneesmiddelen niet kreeg voorgeschreven enig verband houdt met de criteria van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen van de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

Het door u neergelegde paspoort bevestigt uw identiteit en uw nationaliteit. Hieraan wordt echter niet getwijfeld.

C. Conclusie

Stunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In het enige middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 57/7bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). De verzoeker voert ook aan dat er sprake zou zijn van een manifeste appreciatiefout.

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“MIDDEL

Afgeleid uit de schending van

- *een manifeste appreciatiefout*
- *artikel 57/7 bis van de wet dd. 15 december 1980.*

De verwerende partij is niet overtuigd dat de verzoeker Macedoine diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

De redenen daarvoor zou zijn dat de verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij naar aanleiding van zijn problemen geen of onafdoende beroep kon/zou kunnen doen op de hulp van de bescherming door de Macedonische autoriteiten.

Volgens de CGVS, zijn er in Macedonië geen systematische mensenrechtenschendingen gepleegd door Macedonische autoriteiten op Roma betrekking hebbende.

In dit geval, betwist de CGVS niet dat de verzoeker meerdere malen aangevallen was door Albanezen.

Daarvoor moest de verwerende partij de asielaanvraag van de verzoeker bestudeerd hebben in termen van artikel 57/7 bis van de wet.

Dit artikel bepaalt dat:

“De Commissaris-generaal beschouwt het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd, reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, als een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken.”

Het blijkt uit de informatie van de CGVS dat:

“Bovendien blijft de politie nog steeds kritiek krijgen voor het gebruik van geweld en het voorkomen van onvoldoende interne controle mechanismen. Vooral het optreden tegenover minderheden in het algemeen en Roma's in het bijzonder staat aan kritiek bloot.” (Macedonië. Algemene achtergrondinformatie - Beschermingsmogelijkheden p. 3-4)

Er zijn dus goede redenen om aan te nemen dat de verzoeker nog zal worden aangevallen door Albanezen wegens de schulden van zijn vader en wegens zijn etnische afkomst.

Uw Raad heeft trouwens al beslist dat:

« 4.6.3. Le Conseil constate donc que la requérante a subi une persécution du fait de son origine ethnique dans son pays d'origine et que rien ne permet de penser que celle-ci ne se reproduira pas.

4.7.1. La question qui se pose ensuite est celle de la possibilité pour la requérante et sa famille d'un accès à un recours effectif et à une protection de ses autorités nationales. Conformément à l'article 48/5, §1er, de la loi du 15 décembre 1980, une persécution au sens de l'article 48/3 ou une atteinte grave au sens de l'article 48/4 peut émaner ou être causée par des acteurs non étatiques s'il peut être démontré que ni l'Etat, ni des partis ou organisations qui contrôlent l'Etat ou une partie importante de son territoire, y compris les organisations internationales, ne peuvent ou ne veulent accorder une protection contre les persécutions ou les atteintes graves. Le paragraphe 2 de la même disposition précise qu'une protection au sens des articles 48/3 et 48/4, est accordée lorsque les acteurs visés à l'alinéa 1er prennent des mesures raisonnables pour empêcher les persécutions ou les atteintes graves, entre autres lorsqu'ils disposent d'un système judiciaire effectif permettant de déceler, de poursuivre et de sanctionner les actes constitutifs de persécution ou d'atteinte grave et lorsque le demandeur a accès à cette protection.

4.7.2. Il convient donc d'apprécier s'il peut être démontré que les autorités macédoniennes ne prennent pas des mesures raisonnables pour empêcher les persécutions dont la requérante a été victime, en particulier qu'elles ne disposent pas d'un système judiciaire effectif permettant de déceler, de poursuivre et de sanctionner de tels actes ou que la requérante n'a pas accès à cette protection.

4.7.3. Les requérants soutiennent, lors de leurs auditions, que les autorités macédoniennes ne sont pas à l'écoute des personnes d'origine ethnique rom. Elles invoquent également la crainte de représailles en cas de recours à leurs autorités et le manque de confiance en l'effectivité de la protection offerte au vu de leur origine rom (rapports d'audition des requérants du 26 octobre 2011 pp.10-12 pour la requérante et p. 10 pour le requérant, du 2 avril 2012 pp.7 et 14 pour la requérante et p.8 pour le requérant et du 12 juin 2012 pp7-8 et 10 pour la requérant).

4.7.4. La partie défenderesse se contente de répondre que la crainte de représailles dans le chef des filles des requérants et le manque d'écoute de la police à l'égard des Roms ne suffiraient pas à justifier

un manque de confiance en leurs autorités nationales et relève que les requérants n'ont jamais porté les faits à la connaissance de leurs autorités.

4.7.5. Le Conseil rappelle que la question pertinente n'est pas tant de savoir si les requérants ont ou non portés les faits à la connaissance de leurs autorités, mais bien de déterminer s'ils peuvent démontrer qu'ils n'auraient pas eu accès à une protection effective de leur part. Cet examen nécessite la prise en compte de tous les éléments pertinents de la cause. La circonstance que les requérants se soient ou non adressés à leurs autorités constitue l'un des éléments à prendre en considération, de même que, le cas échéant, la réaction de ces dernières, mais il n'est pas le seul. Ainsi, lorsqu'il ressort des circonstances individuelles propres à l'espèce ou des informations générales fournies par les parties que toute procédure aurait été vaine ou inefficace ou qu'il n'existait aucune protection accessible, susceptible d'offrir au demandeur d'asile le redressement de ses griefs et présentant des perspectives raisonnables de succès, il ne peut être exigé de la partie requérante qu'elle se soit adressée à ses autorités.

L'examen de cette question suppose que soient pris en considération non seulement les obstacles juridiques mais également les obstacles pratiques qui peuvent empêcher l'accès d'une personne à une protection effective au sens de l'article 48/5, §2, de la loi du 15 décembre 1980. La nature de la persécution et la façon dont elle est perçue par la société environnante et par les autorités en particulier, peuvent dans certains cas constituer un tel obstacle pratique. La situation personnelle du demandeur, notamment sa vulnérabilité, peut également contribuer à empêcher, dans la pratique, l'accès à la protection des autorités.

4.7.6. En l'espèce, il ressort du document de réponse intitulé « Macédoine-Contexte général » du 1er avril 2010 mis à jour le 4 juillet 2011 que si chaque citoyen macédonien a, selon la Constitution, droit à une protection de la part de ses autorités, l'accès des Roms à celle-ci peut, dans la pratique, être entravé pour des raisons économiques, sociales et culturelles. Ainsi, toujours selon ces informations disponibles au dossier administratif, la population rom représenterait une part disproportionnée des victimes des violences policières et celle-ci serait réticente à porter plainte (voir au dossier administratif en farde 'information des pays', 'SRB- Macédoine, Contexte général- Roms' du 1er avril 2010', pp. 42-43 et pp.70-71).

Si ces informations viennent appuyer les dires des requérants en ce qu'ils invoquent un manque de confiance en leurs autorités, elles ne suffisent pas à en déduire que les autorités macédoniennes ne peuvent ou ne veulent accorder une protection contre les persécutions ou les atteintes graves. En revanche, la persistance de discriminations constatées à l'encontre des Roms en Macédoine, nonobstant les efforts déployés par les autorités macédoniennes, amène à se poser la question de l'accès des intéressés à cette protection eu égard aux circonstances propres à chaque cas d'espèce.

4.7.7. A cet égard, le Conseil prend en considération la nature spécifique de l'agression subie par la requérante, qui a, à l'évidence, engendré une souffrance psychologique importante et l'a rendue particulièrement vulnérable, tous éléments qui, conjugués à son origine rom et au contexte général décrit ci-dessus, constituent autant de facteurs qui peuvent raisonnablement exacerber un sentiment d'incertitude quant à une perspective raisonnable de succès et générer autant d'obstacles pratiques dans l'accès à une protection susceptible de lui offrir le redressement de ses griefs.

4.7.8. En conséquence, il ressort des circonstances individuelles propres à la cause que la requérante démontre à suffisance qu'elle n'a pu accéder à une protection contre les persécutions qu'elle fuit.

4.8. Au vu de ce qui précède, la requérante établit qu'elle reste éloignée de son pays d'origine par crainte d'être persécutée au sens de l'article 1er, section A, § 2, de la Convention de Genève.

La crainte de la requérante peut s'analyser comme une crainte d'être persécutée du fait de sa race.

4.9. La situation du second requérant étant indiscutablement liée à celle de la requérante, il convient également de lui reconnaître le statut de réfugié.

4.10. En conséquence, les requérants établissent qu'ils restent éloignés de leur pays d'origine par crainte d'être persécutés au sens de l'article 1er, section A, § 2, de la Convention de Genève du 28 juillet 1951 relative au statut des réfugiés. » (RW, arrest n°90.730 van 30 oktober 2012)

Deze lessen zijn mutatis mutandis van toepassing in dat geval.

De verwerende partij heeft dus een manifeste appreciatiefout gepleegd door de asielaanvraag van de verzoeker niet te bestuderen in termen van artikel 57/7 bis van de wet.

Het middel is dus gegrond."

2.2. De bestreden beslissing is genomen met toepassing van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig

land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te steunen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen."

Artikel 1 van het koninklijk besluit van 26 mei 2012 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid van de vreemdelingenwet, luidt als volgt:

"De volgende landen worden aangewezen als veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

- Albanië
- Bosnië-Herzegovina
- India
- Kosovo
- FYROM
- Montenegro
- Servië"

In het verslag aan de koning bij het koninklijk besluit van 26 mei 2012, wordt onder meer verwezen naar het advies dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verstrekt heeft aangaande de landen die op de lijst van veilige derde landen kunnen worden opgenomen.

Voor wat betreft Macedonië, kan het volgende gelezen worden: "Voor wat betreft FYROM, besluit de Commissaris-generaal als volgt : " Gelet op voorgaande vaststellingen betreffende de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in het democratische stelsel, de politieke omstandigheden in FYROM, de mate waarin vervolging of mishandeling in FYROM voorkomen en de mate waarin er tegen eventuele vervolging of mishandeling bescherming geboden wordt, en rekening houdende met de criteria die werden vastgelegd in artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, komt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot het advies dat er in FYROM algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit sluit niet uit dat er

uitzonderlijk voor een aantal bijzondere situaties een nood aan internationale bescherming kan aanwezig zijn. ”

In de aanhef van het verslag aan de Koning bij voormeld koninklijk besluit van 26 mei 2012 kan het volgende gelezen worden:

“Een individueel en effectief onderzoek blijft noodzakelijk, maar het vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is, gezien zijn afkomst uit een veilig land van herkomst.”

In fine van het verslag aan de Koning bij voormeld koninklijk besluit van 26 mei 2012 kan het volgende gelezen worden:

“Niettegenstaande ook uit het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen blijkt dat er enige kanttekeningen zouden kunnen worden geplaatst bij bepaalde situaties in bepaalde landen, vormt deze vaststelling geen bezwaar om deze landen op de lijst te plaatsen, rekening houdende met alle relevante feiten en omstandigheden. Deze afweging gebeurde op zeer voorzichtige wijze. Bovendien wordt de asielzoeker afkomstig van deze veilige landen steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Het loutere feit dat een asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zal in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen.”

2.3. De Raad merkt op dat aangezien verzoeker afkomstig is uit een land dat is aangemerkt als een veilig land van herkomst, het vermoeden geldt dat er in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. *“Het komt toe aan de asielzoeker om substantiële redenen op te geven waaruit blijkt dat, in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd. Slechts indien, ná individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk wordt vervolgd of een reëel risico loopt op ernstige schade, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen.”* (parl.st, DOC 53 1825/003).

2.4. De verzoeker voert aan dat de commissaris-generaal niet betwist dat de verzoeker reeds meerdere malen werd aangevallen door Albanezen, waardoor de commissaris-generaal de asielaanvraag diende te bestuderen in het licht van artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet. Volgens de verzoeker zijn er goede redenen om aan te nemen dat hij nog zal aangevallen worden door Albanezen wegens de schulden van zijn vader en wegens zijn etnische afkomst. Op grond daarvan acht de verzoeker het aangetoond dat zijn vrees voor vervolging gegrond is of zijn risico op ernstige schade reëel is.

Artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De Commissaris-generaal beschouwt het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd, reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, als een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken.”

2.5. De Raad merkt op dat artikel 48/5 van de vreemdelingenwet bepaalt dat vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 slechts kan uitgaan van of veroorzaakt worden door niet-overheidsactoren indien kan worden aangetoond dat de aanwezige overheden geen bescherming kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij geen of onvoldoende beroep kon doen op hulp van en/of bescherming door de in Macedonië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten:

“Betreffende de geweldincidenten waarvan u en uw familieleden het slachtoffer werden, dient er voorts opgemerkt te worden dat u ook niet aannemelijk heeft gemaakt dat u naar aanleiding van deze problemen geen of onafdoende beroep kon/zou kunnen doen op de hulp van of bescherming door de

Macedonische autoriteiten. Uit uw verklaringen blijkt immers dat noch u, noch uw moeder hiervoor persoonlijk bij de politie klacht indienden."

Waar de verzoeker aanvoert dat zijn etnische afkomst een reden kan zijn voor toekomstige aanvallen, wijst de Raad erop dat uit niets blijkt dat hij omwille van die afkomst geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de aanwezige overheden. De bestreden beslissing vermeldt in dit verband:

"Hieruit blijkt dat er in Macedonië geen systematische op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen gepleegd door de Macedonische autoriteiten plaatsvinden. De Macedonische autoriteiten en de Macedonische politie garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Uit deze informatie blijkt dat er weliswaar binnen de Macedonische politie nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven, maar dat de Macedonische politie steeds beter functioneert en steeds beter haar taken uitvoert. Hierdoor benadert ze meer en meer de maatstaven van de Europese Commissie. Zo zijn er de laatste jaren vooreerst serieuze verbeteringen merkbaar betreffende de etnische samenstelling van de politiemacht. Daarnaast wordt de controle over de politie in het algemeen en de speciale eenheden in het bijzonder effectiever, doordat er meer gebruik gemaakt wordt van interne audits om te waarborgen dat professionele standaarden gerespecteerd worden. In dit verband werd in 2003 een interne controleafdeling, opgericht met als mandaat onder meer het onderzoek van politiecorruptie en inbreuken op de mensenrechten in het politiekorps. Dat de politie beter functioneert, is voorts het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2007, die onder meer een betere bescherming van getuigen en slachtoffers garandeert, indien men meent onrechtmatig behandeld te zijn/worden door de Macedonische politie en meent dat rechten geschonden zijn/worden, bestaan in Macedonië meerdere mechanismen - die ook toegankelijk zijn voor Roma - om politieel wangedrag aan te klagen bij hogere autoriteiten. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Macedonië opererende autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle Macedonische onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. (...) Tot slot kan hieraan nog toegevoegd worden dat internationale bescherming slechts ingeroepen kan worden wanneer alle in het land van herkomst voorziene beschermingsmogelijkheden op redelijke wijze zijn uitgeput. Dit heeft u evenwel, zoals hierboven reeds is gebleken, niet aannemelijk gemaakt."

2.6. De Raad wijst er verder op dat het niet kennelijk onredelijk is om van een asielzoeker te verwachten dat hij alle mogelijkheden tot bescherming uitput of aannemelijk maakt waarom hij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten. Verweerder merkt in de nota met opmerkingen dienaangaande terecht op dat er enkel sprake kan zijn van vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet veroorzaakt door een niet-overheidsactor, *in casu* Albanese jongeren, wanneer men aantoonst dat er geen bescherming tegen deze personen kan worden geboden of er geen bereidheid hiertoe is. Verzoeker blijft desbetreffend in gebreke.

Met betrekking tot de door verzoeker aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoeker niet aantoonst dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door hem geciteerde arrest identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

2.7. De verzoeker slaagt er met zijn betoog betreffende de toepassing van artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet en met zijn loutere beweringen betreffende zijn vrees voor vervolging of risico op ernstige schade niet in om de vaststellingen van het Commissariaat-generaal te weerleggen. De Raad herinnert eraan dat voor vreemdelingen die afkomstig zijn uit een veilig land een vermoeden geldt "*dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is*". Het is dus aan verzoeker om duidelijk aan te tonen dat er wel degelijk een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is, *quod non in casu*.

Vermits verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij niet op de bescherming zou kunnen rekenen van de Macedonische autoriteiten en niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou hebben in Macedonië, kan een schending van artikel 57/7bis niet nuttig worden opgeworpen door verzoeker. Er moet immers sprake zijn van een eerdere vervolging, wat *in casu* aldus niet het geval is.

Verzoeker maakt bijgevolg evenmin aannemelijk dat de commissaris-generaal op onzorgvuldige of kennelijke onredelijke wijze heeft besloten om de asielaanvraag niet in overweging te nemen, nu uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing steunt op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven. Een schending van artikel 57/7*bis* van de vreemdelingenwet, noch een manifeste appreciatiefout is aangetoond.

Het staat de Raad niet toe het oordeel van de commissaris-generaal over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301), *quod non in casu*.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend dertien door:

mevr. N. MOONEN,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN